

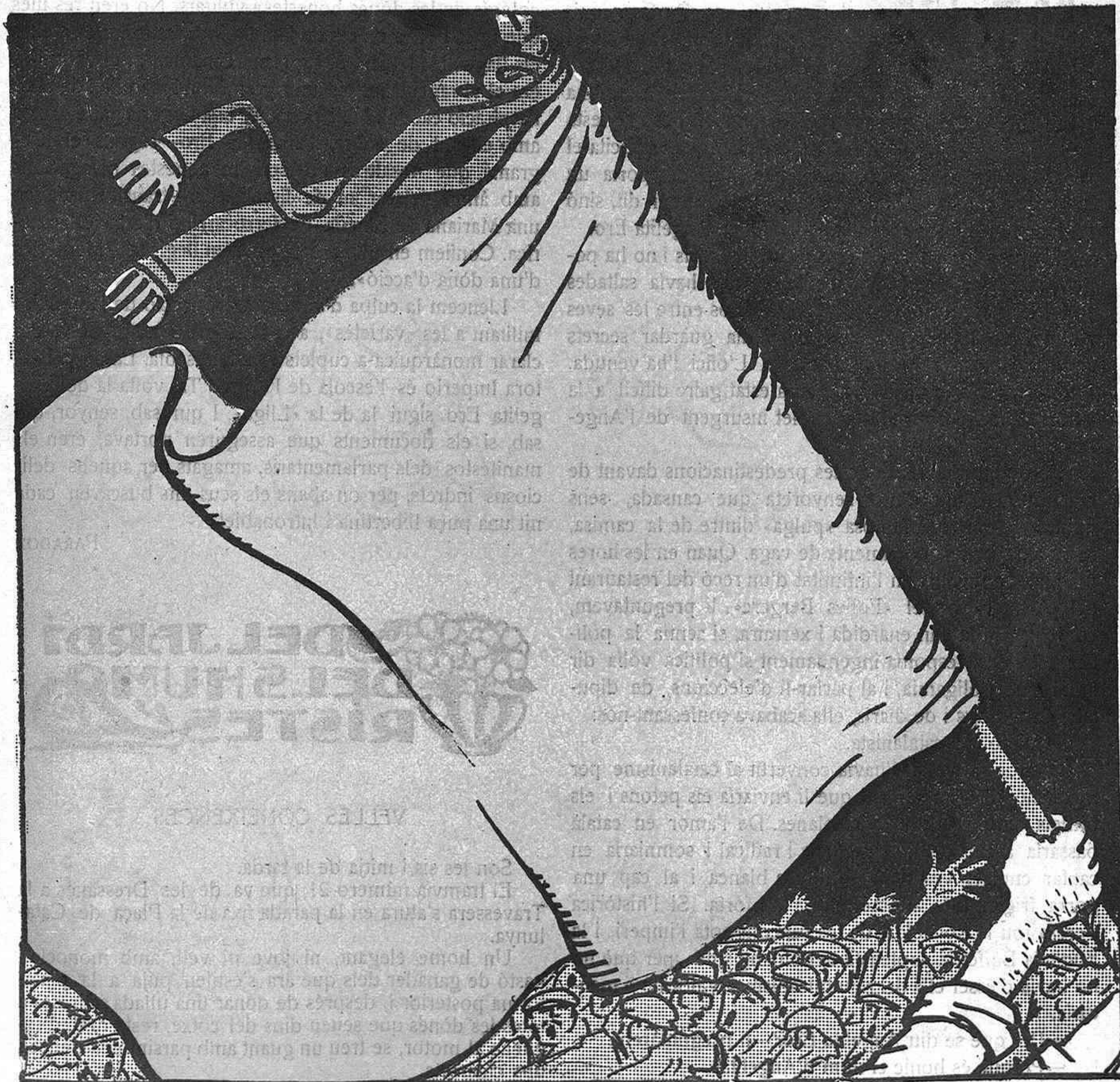
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Periodic humoristic

Núm. 2019 : Any XXXIX

10 cèntims — Atrassats: 20

BARCELONA 6 DE SETEMBRE DE 1917

LA BANDERA CRISTIANA

—Caritat!... Caritat per a les víctimes!...

A lo madame Angot

UN telegrama escampa la nova de la detenció d'una cupletista en la frontera portuguesa. Portava equivocament el nom, naturalment, i ningú ha comentat el pintoresc episodi d'una cupletista barrejada en una vaga revolucionaria. Però aquesta artista de varietès, que ressucita el record de les dones polítiques i aventureres, porta un nom que no és el del telegrama, ja ho hem dit, sinó un ben famós en la picardia barcelonina: Angelita Ero.

Ha passat per tots els escenaris minúscols i no ha pogut trespasar una frontera. Ella que les havia saltades totes! Ha volgut portar un secret sediciós entre les seves robes i no ha comprès que no podia guardar secrets gaire temps la seva indumentaria. L'ofici l'ha venuda. Acostumada a cantar, no li haurà estat gaire difícil a la autoritat fer-se amb el nou cuplet insurgent de l'Angelita Ero.

Però hem de creure en les predestinacions davant de aquesta aventura d'una senyoreta que cansada, sens dubte, de portar la famosa «pulga» dintre de la camisa, se va amagar uns documents de vaga. Quan en les hores matinals se recollia en l'intimitat d'un recó del restaurant del «Alcázar» o del «Folies Bergere», li preguntavem, contemplant-la tan enardida i xerraira, si sentia la política, ella ens responia ingenuament si política volia dir igual que poligamia, i al parlar-li d'eleccions, de diputats, de mítings i de diaris, ella acabava confessant-nos:

—Jo? Jo soc catalanista.

L'amor, tal volta, l'havia convertit al catalanisme per mediació d'algún aimant que li enviaria els petons i els bitllets amb escriptures catalanes. De l'amor en català passaria a una passió castellana i radical i somniaria en cantar cuplets vestida amb túnica blanca i al cap una gorra frigia. Ella, además, era alta i forta. Si l'històrica Teresa fou la Rochefort de les cançons sota l'imperi, i la Eugenia Buffet la cupletista del bulangisme ¿per què no ho havia d'ésser ella del republicanisme? Valor no li mancava.

—Per què se diu Angelita Ero?—li preguntàrem.

—Perquè és bonic el nom d'Angelita.

—I l'Ero?

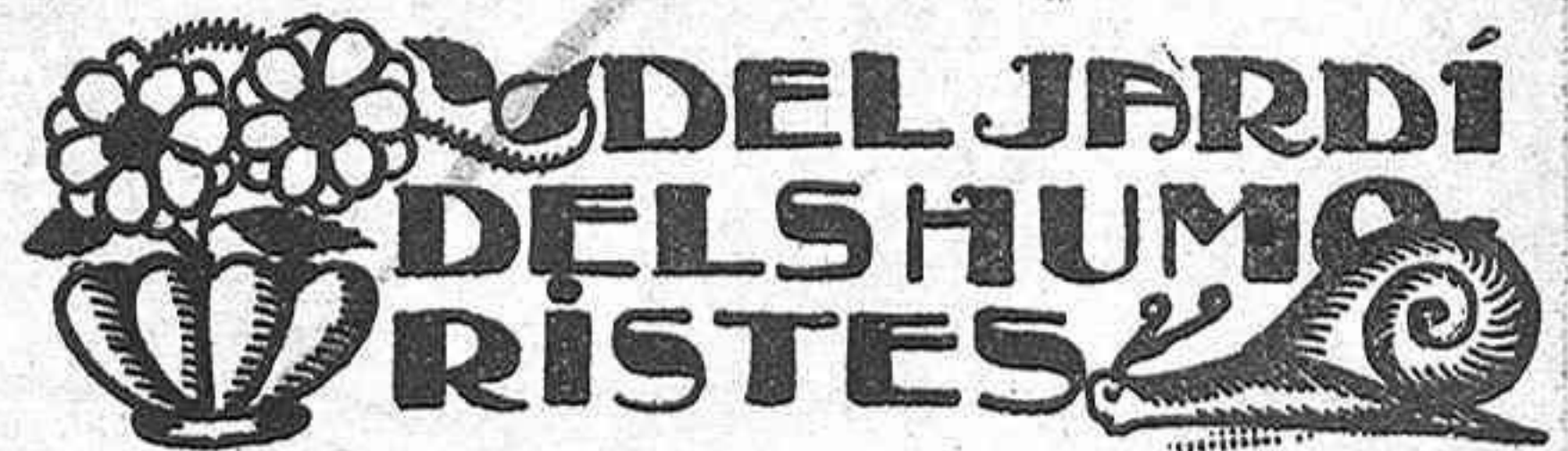
—Volien que'm digués l'Heroica, i com que no me agradava per a complaure als batejadors, vaig partir el nom i en lloc d'Heroica, me vaig posar Ero, que era la meitat del nom que volien, i com que la «hache» feia lleig, la vaig treure.

Heroica! No's presentien ja aquestes gestes seves de conspiradora? No hi bategava en el pseudònim garbós, el telegrama romàntic de la seva detenció? Si havia menyspreuat els motius flamencs i els noms amorosos ¿no li diria el cor estava destinada a empreses d'ardidesa i de misteri?

Que no's tingui per excessiva o per banal aquesta crònica, dedicada a una cupletista. Fins ara les nostres artistes ínfimes persistien en les costums i primitiva psicologia de les dones honestes i vulgars. No eren res més que unes bones mares de família fracassades. Per a elles els llagostins tenien el suprem refinament, i el vi millor era el vi ranci, i un pis amb gramòfon i màquina de cosir l'aspiració cabdal. No's podia fer una bogeria gaire grossa amb elles. I de sobte, l'Angelita Ero—segons el telegrama, que nosaltres no escrivim aquestes divagacions amb ànim delator ni de fiscalització—transformada en una Mariana de Pineda de ferrocarril i d'estació fronterera. Confiem en que encara podrem llegir les «Memories d'una dona d'acció».

Llencem la culpa d'aquesta introducció de la política militant a les «varietès», a la Pastora Imperio. Se va declarar monàrquica a cuplets i ha fet escola. La de la Pastora Imperio és l'escola de l'ordre. Tal volta la de l'Angelita Ero sigui la de la «Lliga». I qui sab, senyor, qui sab, si els documents que asseguren portava, eren els manifestos dels parlamentaris, amagats per aquells deliciosos indrets, per on abans els seus dits buscaven cada nit una puça llibertina i introbable!

PARADOX

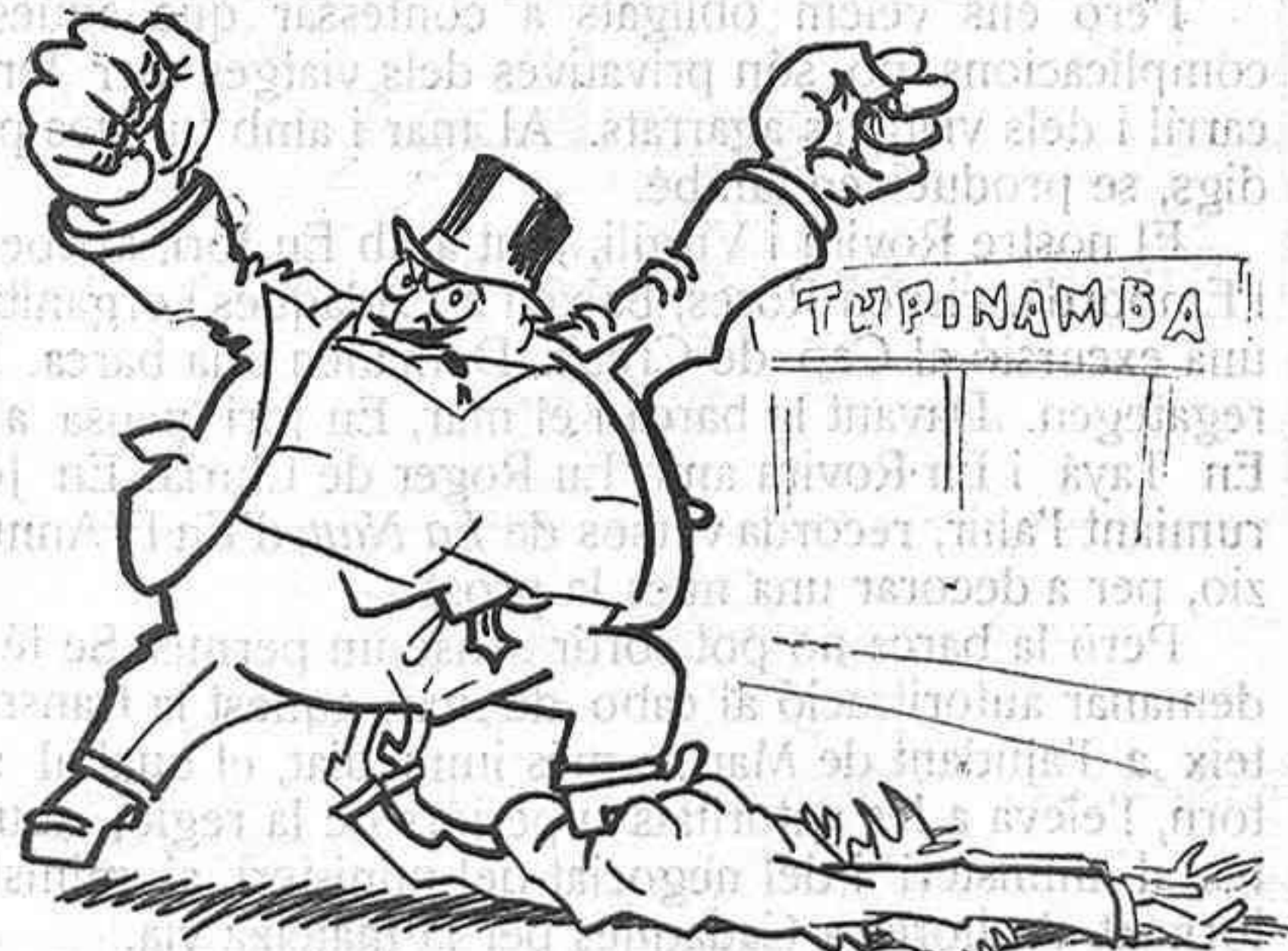
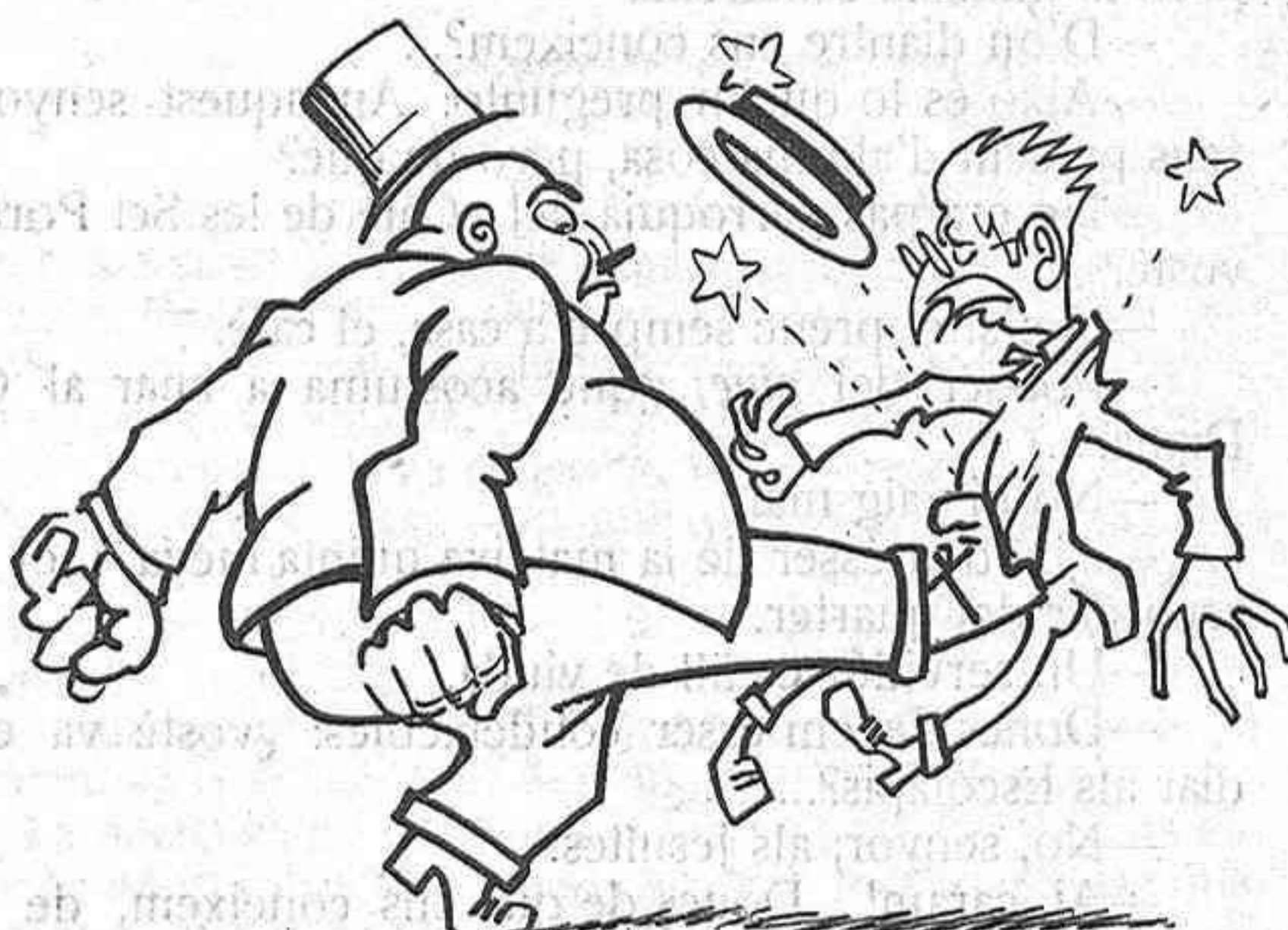
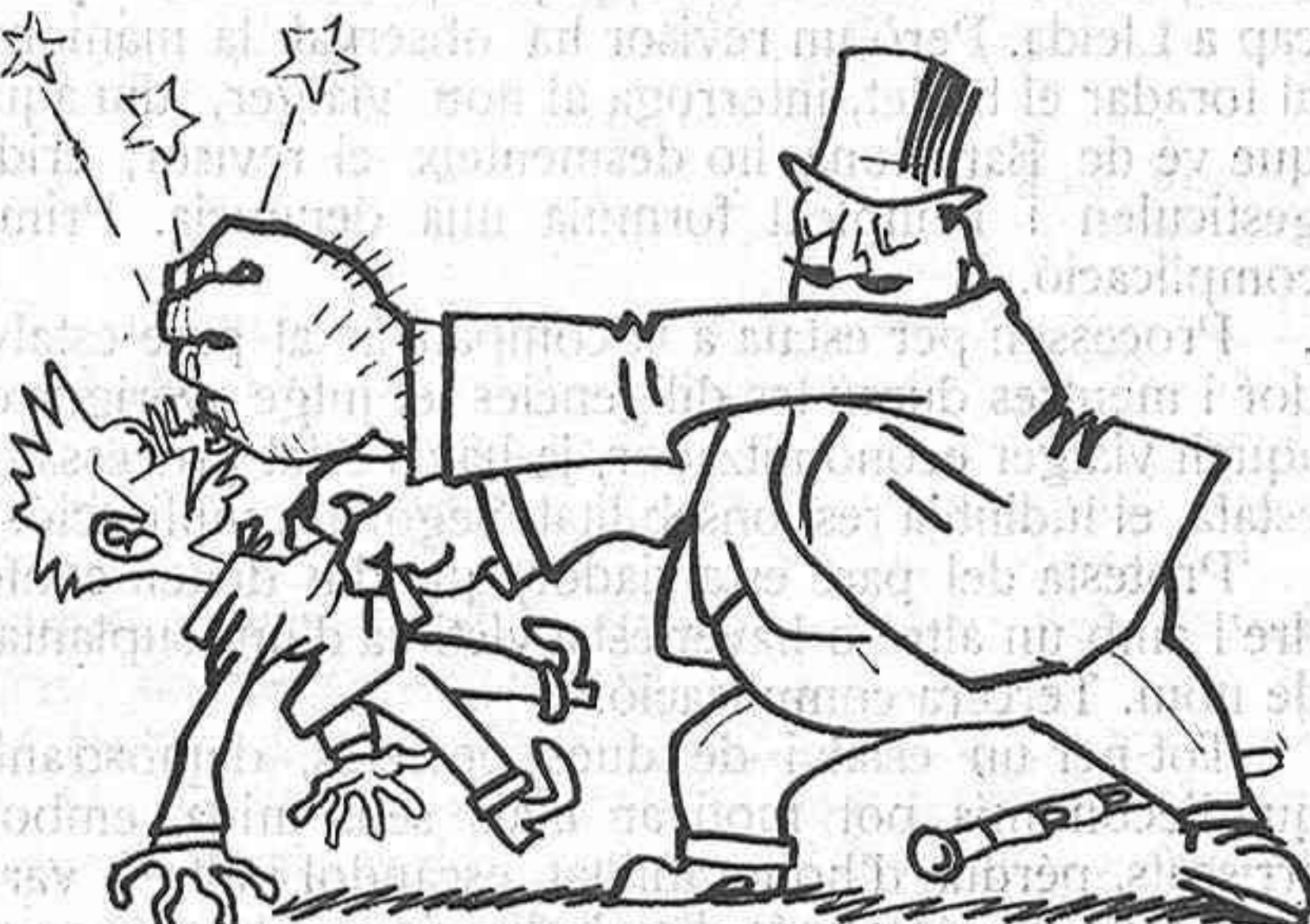
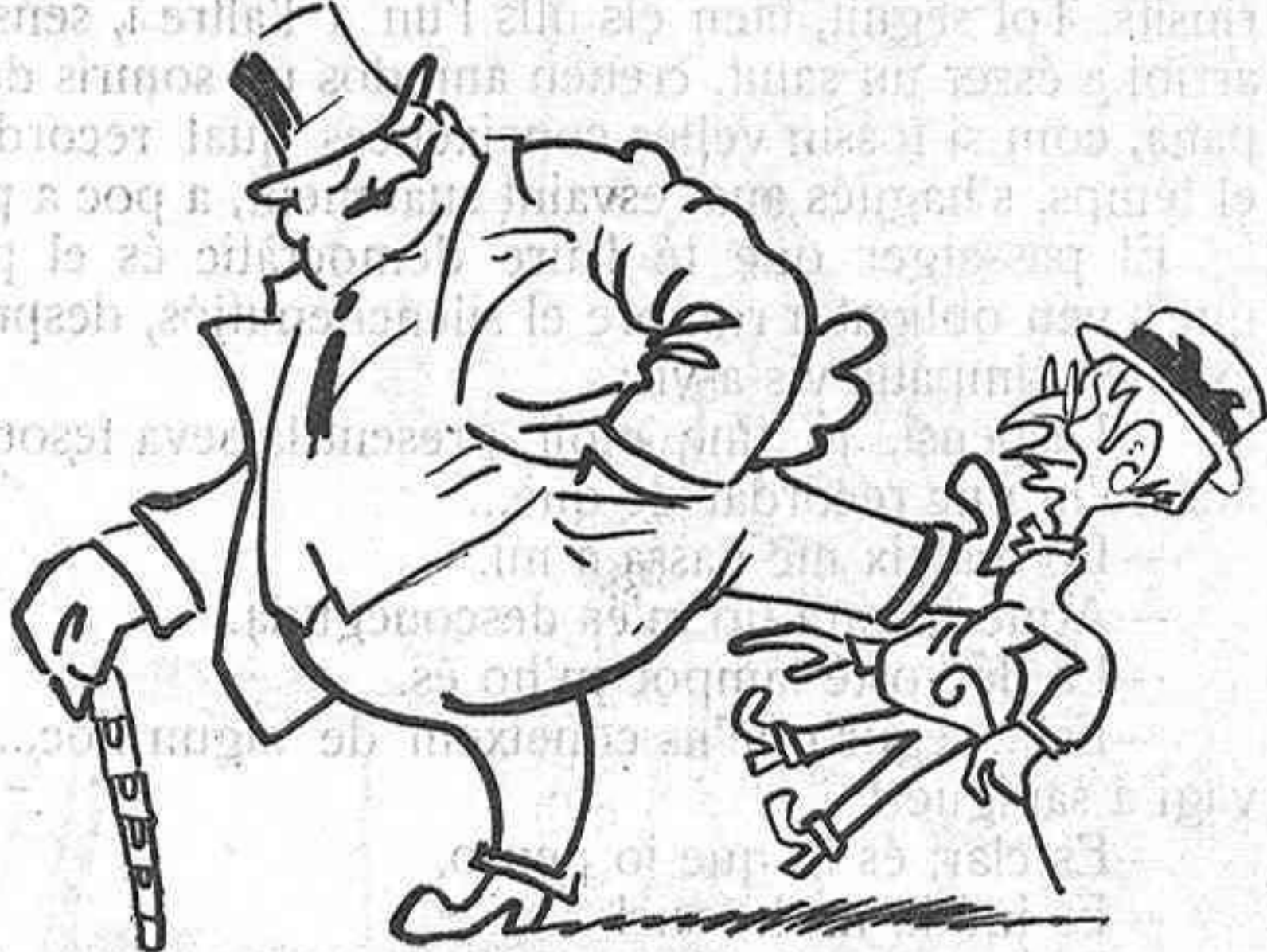
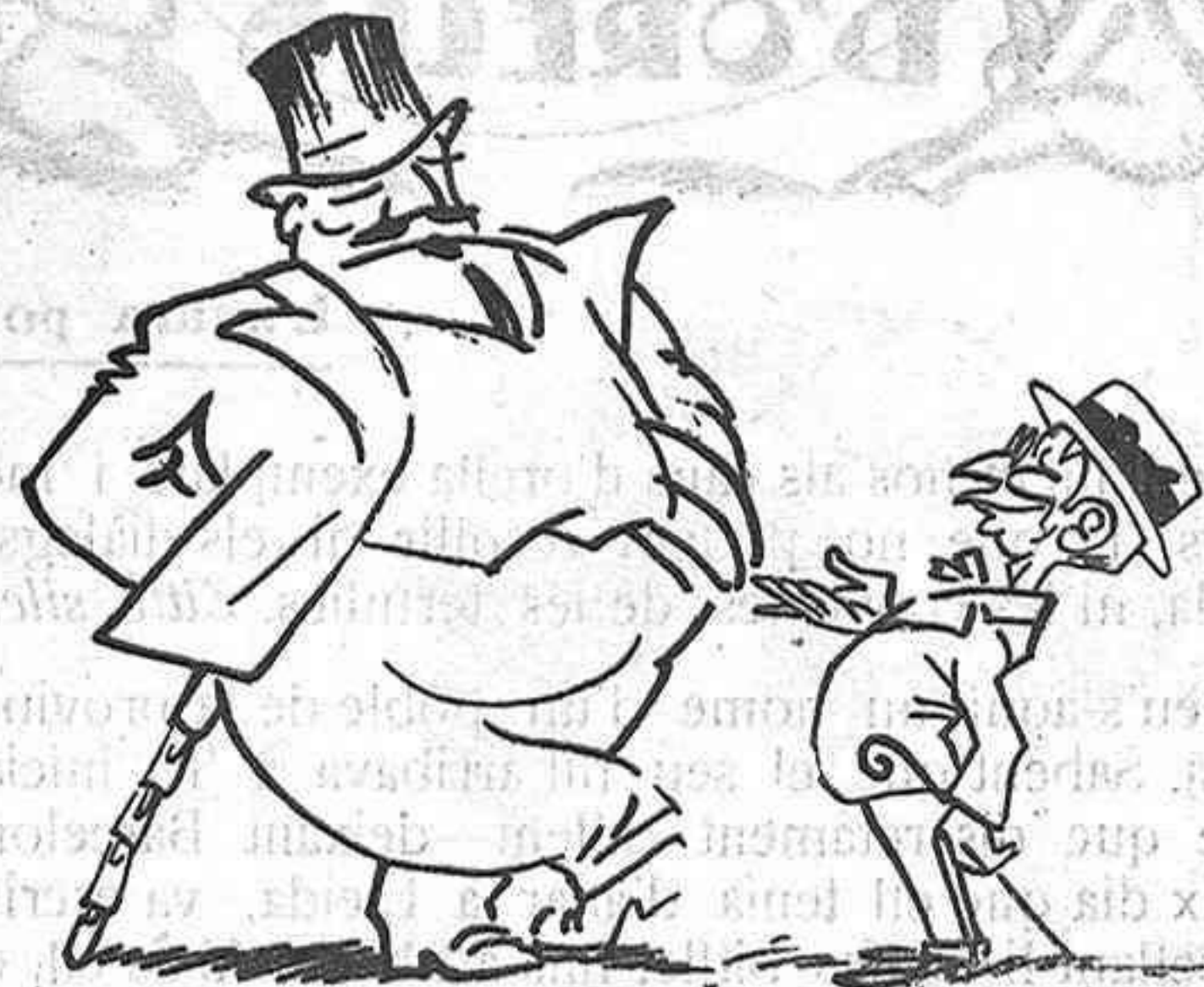
VELLES CONEIXENCES

Son les sis i mitja de la tarda.

El tramvia número 21, que va de les Dressanes a la Travessera s'atura en la parada fixa de la Plaça de Catalunya.

Un home elegant, ni jove ni vell, amb monocle i bastó de ganader dels que ara s'estilen puja a la plataforma posterior i, després de donar una ullada satiresca a totes les dones que seuen dins del cotxe, resta dret, d'esquena al motor, se treu un guant amb parsimonia i encén una cigarreta.

De sobte puja un senyor de aire quelcom democràtic

Historieta sense paraules

guaita a dins i, al veure tots els seients ocupats, se col·loca davant per davant del tipu del monocle.

Els dos personatges s'esguarden de dalt a baix encuriats. Tot seguit, fiten els ulls l'un a l'altre i, sense que arribi a ésser un salut, creuen ambdós un somris de simpatia, com si fossin velles coneixences qual record, amb el temps, s'hagués anat esvaint suaument, a poc a poc.

El passatger que té l'aire democràtic és el primer que's veu obligat a rompre el silenci enutjós, després del exàmen simpàtic vis-a-vis:

—Dispensi, jo tinc molt present la seva fesomia... i ara no'm puc recordar de què...

—Lo mateix me passa a mi.

—Aquesta cara no m'és desconeguda.

—La de vostè tampoc m'ho és.

—Estic segur que'ns coneixem de algun lloc,... però vagi a sapiguer!

—Es clar; és lo que jo penso.

—Es inútil, no hi caic!

—Jo tampoc, no hi puc atinar.

.....

Passen dos minuts i el senyor d'aire democràtic repren la mateixa cantarella:

—D'on dintre ens coneixem?...

—Això és lo que'm pregunto: An aquest senyor el tens present d'alguna cosa, però de què?

—No era pas parroquià del «Cafè de les Set Portes», vostè?

—No; si el prenc sempre a casa, el cafè.

—Pot-ser del *cine*; ¿que acostuma a anar al Cine Diana?...

—No hi vaig mai.

—Així deu ésser de la mateixa quinta meva i el dec recordar del quarter.

—Un servidor es fill de viuda.

—Doncs devem ésser condeixebles: ¿vostè va estudiar als Escolapis?...

—No, senyor; als Jesuïtes.

—Ai, caram!... Doncs de què ens coneixem, de què ens coneixem?...

—Ja és *raro* que ni l'un ni l'altre hi caigui.

—Podria ésser que la nostra coneixença fos de veínatge... ¿Que viu a la Travessera de Dalt vostè?

—A la de Baix.

—Així pot-ser és que estem mal fixats, pot-ser som víctimes d'una equivocació... i resultarà que no'ns coneixem de res...

—Ho sentiria, tota vegada que ens havem resultat simpàtics l'un a l'altre...

—Es estrany, en bona fè!... Però... si com més me'l miro més el recordo!...

—Qui sab, doncs... Pot-ser donant-li el nom que'm dic hi atinarà.

—Veiam... ¿com se diu vostè?

—Paquito Marlet.

—Marlet... Marlet?... Ah! sí!... Calli, home!... si no'n conec d'altre!...

—De què'm coneix?

—De casa de la meva senyora.

—¿Com!...

—Sí, home!... No se'n recorda que vaig venir, amb el jutge i l'alcalde de barri, i els vaig atrapar *in fraganti*? Caram!... que és desmemoriat!...

A. BILLY

L'avara povertà

Dediquem-nos als caus d'orella exemplars i moralitzadors, ja que no podem recollir ni els diàlegs de la rambla, ni les converses de les tertulies. *Zitto, silenzio...*

Heu's-aquí un home d'un poble de la província de Lleida. Sabent que el seu fill arribava a T—inicial del poble que discretament callem—deixant Barcelona, el mateix dia que ell tenia d'anar a Lleida, va escriure-li, aconsellant-li agafes bitllet fins a Lleida. Així ell, el bon pare estalviador, adquiriria un bitllet d'anden per a el fill, seguint ell fins a Lleida amb el bitllet de Barcelona, economitant-se dues o tres pessetes. Ja és sabut que els trajectes curts són més cars que els llargs.

El fill compleix el consell del pare, arriba a T..., baixa, dona el bitllet al pare, puja aquest al tren i parteix cap a Lleida. Però un revisor ha observat la maniobra i al foradar el bitllet, interroga al nou viatger, diu aquest que vé de Barcelona, ho desmenteix el revisor, criden, gesticulen i l'empleat formula una denuncia. Primera complicació.

Processen per estafa a la companyia al pare estalviador i mentres duren les diligències, el jutge averigua que aquell viatger economitador, ja havia estat processat per estafa, el ludint la responsabilitat. Segona complicació.

Protesta del pare estalviador, que diu deuen confondre'l amb un altre o haver estat víctima d'una suplantació de nom. Tercera complicació.

Tot per un estalvi de dues pessetes, demostrant-se que l'economia pot motivar mals sens mida, embolics arriscats, pèrdua d'honorabilitat, escàndol i altres variats perjudicis, a més a més d'embolicar a un home en tota una novela policíaca. L'estalvi pot destruir una família.

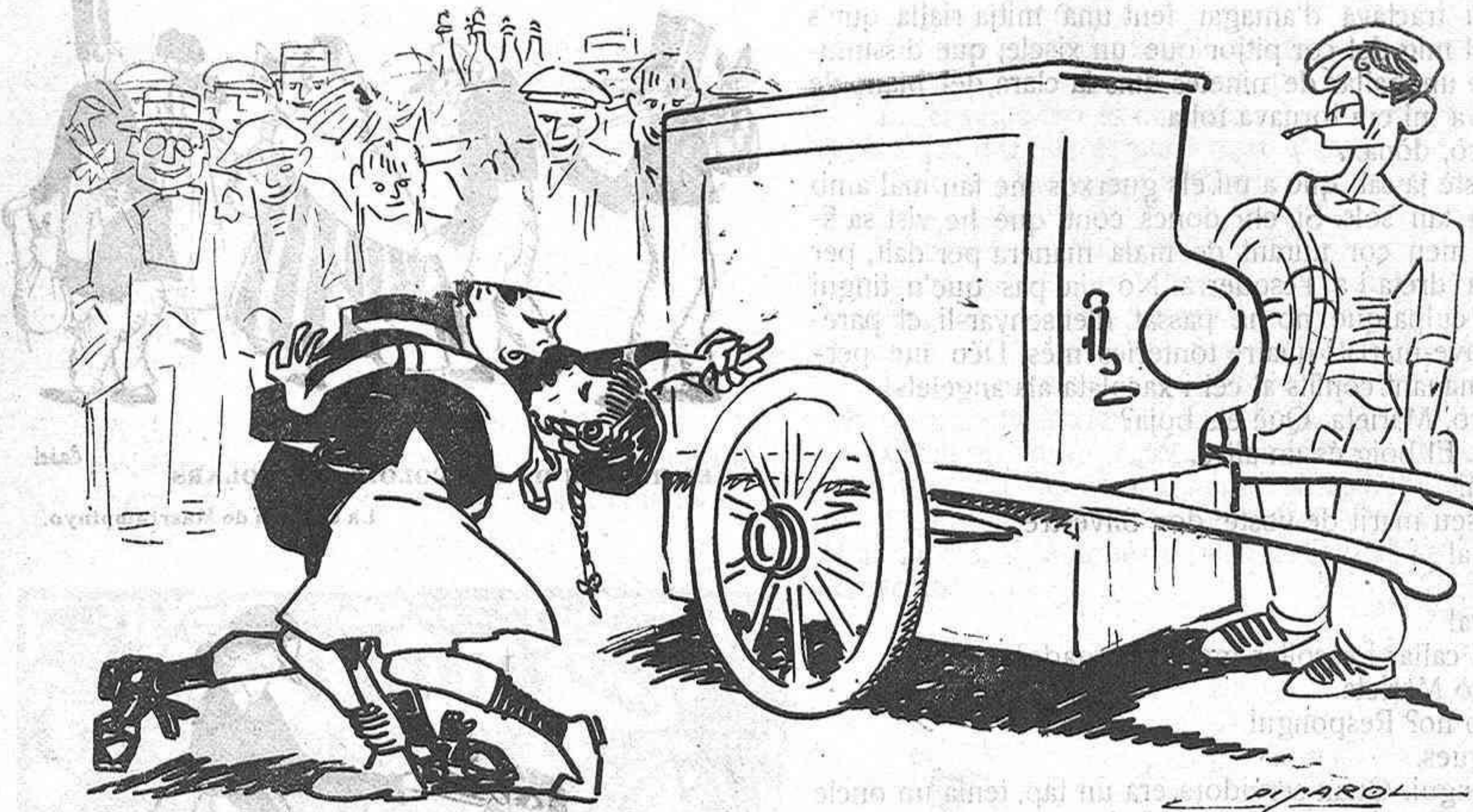
El viatge complicat

Però ens veiem obligats a confessar que aquestes complicacions no són privatives dels viatges per ferrocarril i dels viatgers agarrats. Al mar i amb turistes pròdigs, se produeixen també.

El nostre Rovira i Virgili, junt amb En Jori, arriben a l'Empordà, visiten Roses, baixen a Cadaqués i organitzen una excursió al Cap de Creus. Demanen una barca. No regategen. Davant la barca i el mar, En Jori pensa amb En Tayá i En Rovira amb En Roger de Llúria. En Jori, rumiant l'ahir, recorda versos de *La Nau*, d'En D'Annunzio, per a decorar una mica la prosa.

Però la barca no pot sortir sense un permís. Se té de demanar autorització al cabo de mar; aquest la transmeteix a l'ajudant de Marina més immediat, el qual al seu torn, l'eleva a les autoritats superiors de la regió; aquestes al ministeri i del negociat del ministeri al ministre, tornant aleshores a Cadaqués per la mateixa via.

Desistiren de la visita al Cap de Creus, plens de tristesa. Resignació!... Els barcos d'En Tayá eren tan lluny i En Roger de Llúria tan mort!

ESCENES DE CARRERÓ

La mainada ballant el fox-trot.

El bon viatger

La ploma pirotècnica d'En Brossa, saludant an En Lluís Bello, l'ha nomenat «el bon viatger». En Lluís Bello és un dels més fins, inquisitius i pulcres dels joves escriptors de Madrid. I per ara el més honest dels periodistes. Per creure no podria tenir en el seu diari, després de la Assemblea, una absoluta llibertat d'acció política i de ploma, abandona el seu diari, és a dir, un sòu com no n'hi ha cap en els diaris barcelonins i una posició política. Un *gentleman*. I aquí on un banquet a *El Caballero Audaz* ha estat presidit pel que vol ésser el condestable de les nostres lletres, amb En Lluís Bello no hem partit ni un troç de pa, ni hem begut una fraternal copa de vi de Catalunya. Si En Bello pogués excitar vanitats des de *La Esfera*, com l'enrotllarien totes les nostres inflades granotes filosòfiques i literaries!

Aquest número
ha sigut revisat per la censura
militar

Per les víctimes

Amb aquest títol inserta el nostre confrare *La Campana de Gracia* el següent solt:

«Tot-hom ha tingut una pietat per les víctimes, per totes les víctimes caigudes en els darrers successos, però quan aquesta misericòrdia s'ha transformat en caritat pròdiga no ha tingut la generositat prou amplada perquè en ella hi cabessin tots els dolorosos.

Pels hospitals, per les cases de les barriades humils, sobretot, centenars de ferits, mes les viudes i orfes dels morts, no tenen, fòra d'una o dues excepcions, mans cristianes que els ofereixin un consol material, reparació migrada per la seva ignocència sagnanta. En distints n'clis de la ciutat ha sorgit la iniciativa d'una subscripció que porti a les víctimes civils de la darrera vaga—les militars han obtingut una subscripció quantiosa—un donatiu de fraternitat cristiana i ciutadana. Alguns diaris recolliren i lloaren la iniciativa, però fins ara no s'ha organitzat. I, temerosos de que no quedi reduïda a un sentimentalisme més, *La Campana de Gracia* s'atreveix a començar la subscripció llençant la primera llista.

»La iniciativa no és nostra, ja ho hem dit. Es deguda sobretot a un grupo d'ateneïstes i no fem més que una crida, pregant a *La Publicidad*, *El Diluvio*, *El Liberal*, *La Veu*, *El Poble Català* i als altres, si volen acompanyar-nos en aquesta tasca cristiana, obrint com nosaltres, llistes de donatius. El nostre prec, és també per als ateneus i centres populars, per a totes les associacions barcelonines, per a tots els ciutadans, alts o humils que vulguin contribuir, amb la seva acció i participació, en aquesta cívica collita misericordiosa.»

Són moltes ja, les quantitats recollides, i continuen rebent-se donatius en la Administració de *La Campana* i L'ESQUELLA, Rambla del Mig, 20, llibreria.

EL PAPU

—Ai, senyoreta!
—Què ha passat?
—No ha passat, ni podia passar res a ningú, però lo que jo he sofert i lo que la nena ha patit, cregui que no té fi ni compte. Mare de Déu!
—Però, i ara! Digui, Marieta, digui...
—Es que tinc por; no ha estat res, a mí quasi em feia riure però a la nena li ha agafat una mena d'esglai, que

ella prou tractava d'amagar fent una mitja rialla que's clavava al mig del cor pitjor que un xisclé; que dissimulava amb un ballar de ninetes dins la clara del blanc de l'ull, que a mi em tornava folla.

—Però, dòna...

—Vostè ja sab que a mi els guexos me fan mal amb la mirada tan sols. Si, eh? doncs conti que he vist sa filla del meu cor mirant de mala manera per dalt, per baix, a la dreta i a l'esquerra. No dic pas que'n tingui vostè la culpa que no ha passat d'ensenyar-li el pare-nostre, l'ave-maria i quatre tonteries més, Déu me perdoni, demanant confits al cel i xacolata als angelets.

—Però, Marieta. Què ets boja?

—No. El boig és un altre.

—Qui?

—El seu marit de vostè; don Silvestre.

—I ara!

—Sí.

—I ara!

—Vol callar i escoltar-me una vegada?

—Però Marieta...

—Si o no? Respongui.

—Digues.

—Atengui. Quan servidora era un tap, tenia un oncle pocasolta com el seu germà, sab? Aquest oncle se divertia explicant-me una historia de por en la qual no sé ben bé què passava. Lo que si recordo d'ella és que l'enemic de les noies petites quan aquestes eren al llit i els seus pares a comedia i nosaltres, les raspes o pobres criades de camisa curta i el cul aixerit (això a triar), començava a enfilar-se envers la cambra on dormien les nines i de tant en tant cridava donant nova del seu avenç:

Marieta! Marieta!

Soc al peu de la escaleta!

(Les noies petites se deien Marieta, com jo i demés companyes de causa.)

Marieta! Marieta!

Ja sóc al primer replà.

Marieta! Marieta!

Vaig a obrir la porta.

—Que no té por, senyoreta?

—Dòna.....

—Segueixo:

Marieta! Marieta!

Te toco els peus.

—Dòna.....

—Fixi's quina veu tan fosca:

—Però, María.....

Marieta! Marieta!

Uuu,.....! Ja't tinc!

—Ai! Joan!

—Calli, senyoreta. Si això és la meva por de petita.

—A mi me'n fa de gran.

—De gran rai! Quan se sab bé, que se sab del cert que aquell que puja per l'escaleta, tot lo més que fa són criatures, rai. El mal és quan aquestes somnien que se les emporta o se les menja.

—Què vols dir?

—Dic, que el seu germà ha ensenyat a la nena unes histories de senyors que mengen nens. I li ha explicat com eren i avui ella n'ha trobat un al tramvia.

—Però, què dius?

—Sí, n'ha trobat un. L'ha reconegut desseguida. Miri:

Berret negre,

Mal afeitat,

Ulls de són,

EL RETORN DE LES COLONIES ESCOLARS

Babel

La Colonia de Masrampinyo.

LA BONA MARE

—Té, perquè te'n recordi's i perquè sàpigues que això no s'ha de fer.

SISTEMA EGIPCI

—Pobre senyor!... Tan bones cols que ounaval!..!

Nas de lloro,
Boca de rabia,
Coll de la vigilia,
Un mitjó de cada color,

i unes ulleres muntades en negre, amb els vidres grossos com els dels fanals que il·luminen la via dels tramvies.

—Bé, i què?

—Veurà, ell s'ha portat bé; ha fet un somris a la criatura i temerós l'ha amoixada. Estic segura de que si hagués gosar se l'hauria asseguda en sos genolls.

—I doncs.

—Li ha donat una pipa en que ell fumava, per a jugar. Li ha donat un bastó.

—I la nena?

- Res. Reia.
 —I tu?
 —Jo.....
 —Marieta! Marieta!
 —Mani.
 —Marieta! Marieta!
 —No!
 —Marieta! Marieta!
 —Que no! Que no!
 —Marieta!
 —No!
 —Ja't tinc...!
 —No! Per l'amor de Déu. Deixim tancar per dintre.
 —Tanca i no badis. Vès que no vingui el papu.

ENCARA no té setze anys.

Va pintada. Porta una faldilla curta, tan curta com la d'una senyoraça de trenta anys. Com que té les cames bastant revingudes, dúu sempre mitges blanques, que és, per a ella, el comble de la seva elegant barroeria inconscient i exquisida. Va, naturalment, molt escotada. Se pintava els cabells—no s'han fixat mai en la confusió que ara regna en els pentinats femenins?—segons la diada, segons els propòsits; uns dies amb les trenes penjant, uns altres amb el cabell recollit. Però sempre, sempre va pintada, descotada, ben calçada.

Camina d'una certa faisó cimbrejadora i ondulant, que si és dolça i ubriaganta tremolor en la delícia dels pits, se fa, vista a distancia i davant nostre, una exagerada i trontollada palpitació de carn en abundancia.

Sab que aquest és un dels seus secrets. Ho ha llegit en els ulls de molts vells que l'han mirada al passar, encesos de lascivia.

Per la Rambla i per aquells carrers acollidors de tota fàcil i venal mercaderia d'amor, és una cantinera de venusitat, «sacerdotisa de la persuasió», com diria Virgili si pogués veure aquestes coses.

Per aquests barris, doncs, ella fa de l'ofici amb la mateixa naturalitat i segurament amb més profit que faria de un altre ofici qualsevol.

La seva perversitat no és viciosa, és natural. Té el tarannà aixís ella. La qüestió és anar tirant.

Ara no té encara els setze anys.

I ja, darrera ella, se fa currua de luxuries per la robustesa de les cames fermes, per la temptació del pit enlairat, per la lascivia de les caderes cimbrejantes.

El moment és seu.

Sense deturar-se a escatir si la vida li somriu o no,

ella somriu a la vida, fent-li una ganyota expressiva, que lo mateix vol dir inconsciencia que vanitat.

En el seu barri és modisteta. Cada vegada que surt de casa seva, diu que és per a anar al taller.

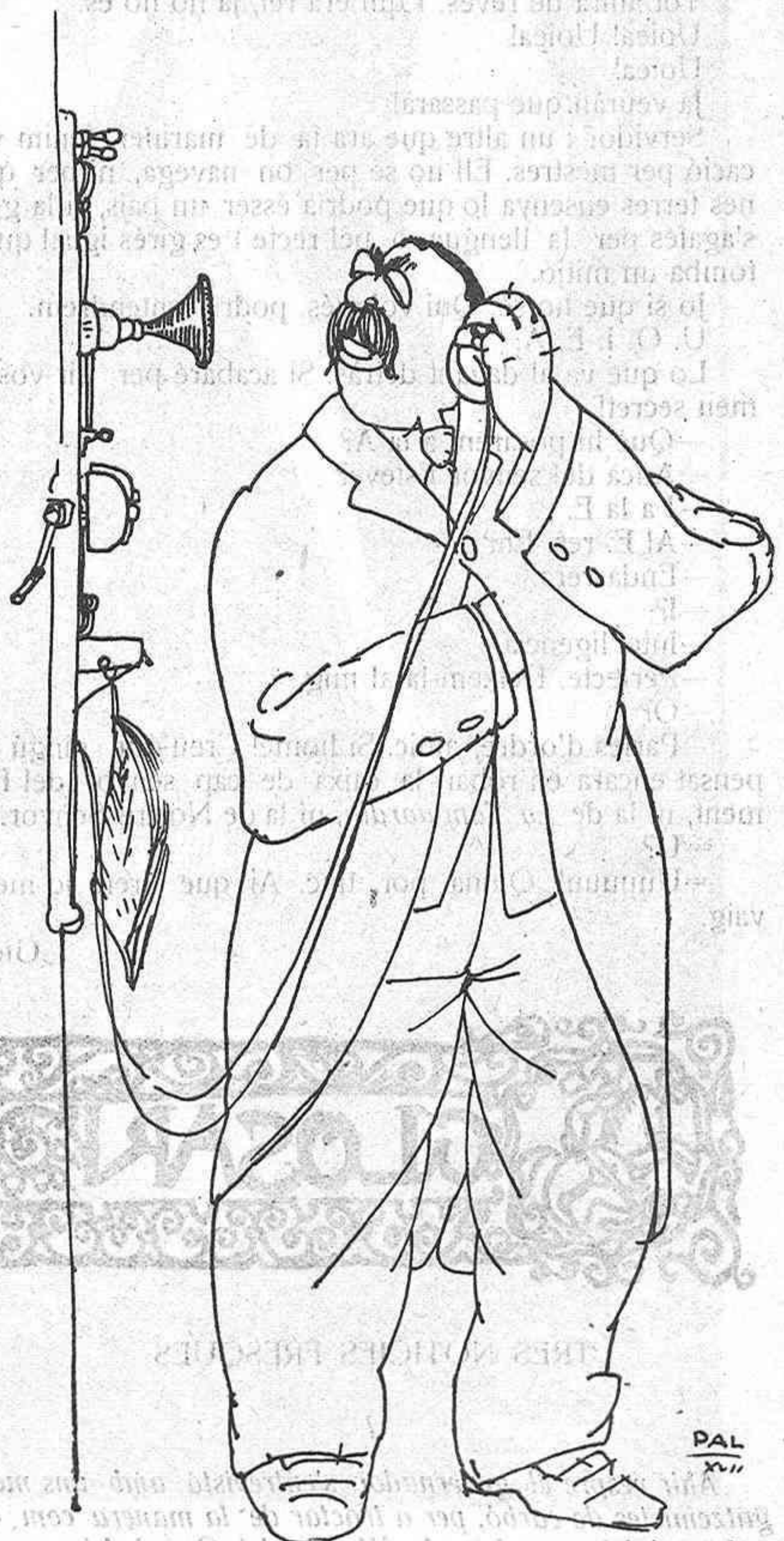
En el seu barri, fins ha tingut xicot. Ara és capaç de tenir-ne també.

Al darrer que va tenir, un dia se'l mirà d'una manera tan estranya! Havien corregut pel camp; ella anava mig espitregada i tota pantejanta i ell... ell quiet. Els ulls d'ella li digueren, tan despreci que el xicot tingué por.

I aixís va vivint, com tantes altres, en aquesta dolça Barcelona. Encara no té setze anys.

Quan en tindrà disset, ja mestressa de tota llei de perversitats, se farà, càndidament, coblejadora.

I a les vint primaveres desfullades serà a un hospital. I aleshores, si sapigués de lletra, llegiria *La dama de las camelias*.

—El meu nom?... Espert's, que ll' donaré una targeta...

Da! di! pic!

Tinc pensat que tot vagi cap-per-vall. I com que he resolt lo (ah, si el lector vegés, amb quina lletra clara, i perfecta ortografia (?) escriu) que vé a ésser la nova pedagogia i la mètrica del XXI, vui permetrem donar-me unes petites satisfaccions, que consistiran en exposar al respectable públic de L'ESQUELLA, el nou sistema, en forma experimental.

Si vostès volen som-hi:

U. O. I. E. A.

Creuràn, que no vol dir res això. Però servidor, que és més viu que tots vostès, els diu:

U. O. I. E. A.

No entenen encara?

Uoiea! Uoiea!

Uoiea!

Ja veuràn que passarà.

Tot anirà de revés. I qui era rei, ja no ho és.

Uoiea! Uoiea!

Uoiea!

Ja veuràn que passarà!

Servidor i un altre que ara fa de mariner tenim vocació per mestres. Ell no sé per on navega, ni per quines terres ensenya lo que podria ésser un país, si la gent s'agafés per la llengua o pel recte i es girés igual que's tomba un mitjó.

Jo si que ho sé. Qui volgués. podria entendre.

U. O. I. E. A.

Lo que va al davant detràs. Si acabaré per dir-vos el meu secret!

—Què hi posarem a la A?

—Auca del senyor Esteve?

—I a la E.

—Al E. res. Eh?

—Endarrera!

—I?

—Intel·ligencia.

—Perfecte. Deixem-la al mig.

—O?

—Parles d'ordre, amic. Si home! Creu que ningú ha pensat encara en robar la caixa de cap senyor del Foment, ni la de *La Vanguardia*, ni la de Nostre Senyor.

—U?

—Uuuuuu! Quina por tinc. Ai que tiren! Jo me'n vaig.

GIOB

TRES NOTICIES FRESQUES

I

Ahir vespre el governador s'entrevistà amb uns magatzemistes de carbó, per a tractar de la manera com es pot suministrar carbó a la fàbrica del Gas Lebón, mentre s'espera el vapor que en porta del Nord.

Fins ara n'hi havia facilitat la Catalana, però no pot seguir perquè es quedaria sense.

Els magatzemistes tenen carbó, però segons digueren, la casa Lebón no vol pagar el preu que ells demanen.

A l'entrevista hi assistí l'alcalde.

(De La Veu de Catalunya.)

II

Una comisió del Gremio de San Honorato (Panaderos), le visitó para exponerle las dificultades con que tropiezan para mantener los actuales precios del pan y rogándole intervenga para ver si se consigue hallar manera de evitar un nuevo aumento.

(De La Tribuna.)

III

En la capitania general se facilitó ayer la siguiente nota oficiosa:

«Con destino a la cuarta región se crea un nuevo regimiento montado de artillería, que quedará afecto a la séptima división, contándose ya con el crédito preciso para ello.

A este cuerpo se le fijará residencia definitiva en la localidad que por sus condiciones se considere más apropiada, prefiriéndose las que además de estar enclavadas en una vía férrea, estén aproximadamente entre Gerona y Barcelona o sus inmediaciones y tengan fácil acceso al llano de esta última.

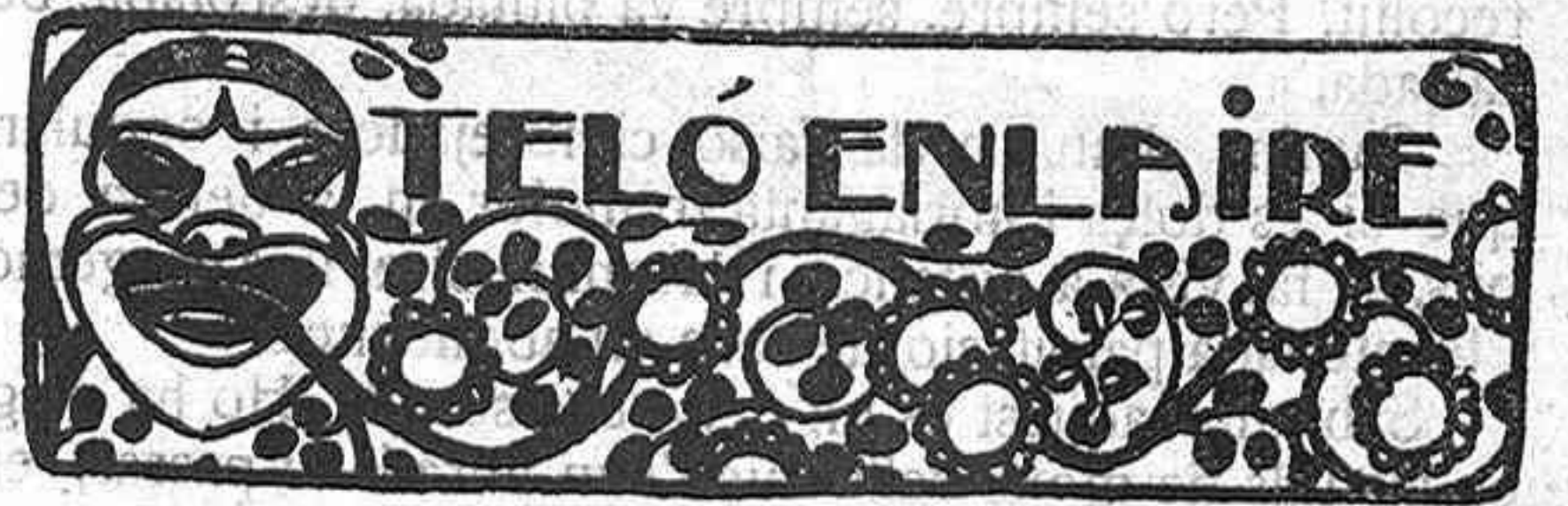
El regimiento se instalará por el pronto provisionalmente en los locales que se ofrezcan por los ayuntamientos, construyéndose o habilitándose seguidamente un cuartel con el expresado fin, para lo que se cuenta con el crédito necesario.

El cuerpo estará constituido aproximadamente por 600 hombres, 500 caballos y el material correspondiente a seis baterías de cuatro piezas y el preciso de almacenes.»

(De Las Noticias).

Pel treball de llegir-les retallar-les enganxar-les i oferir-les al comentari del llegidor,

XARAU

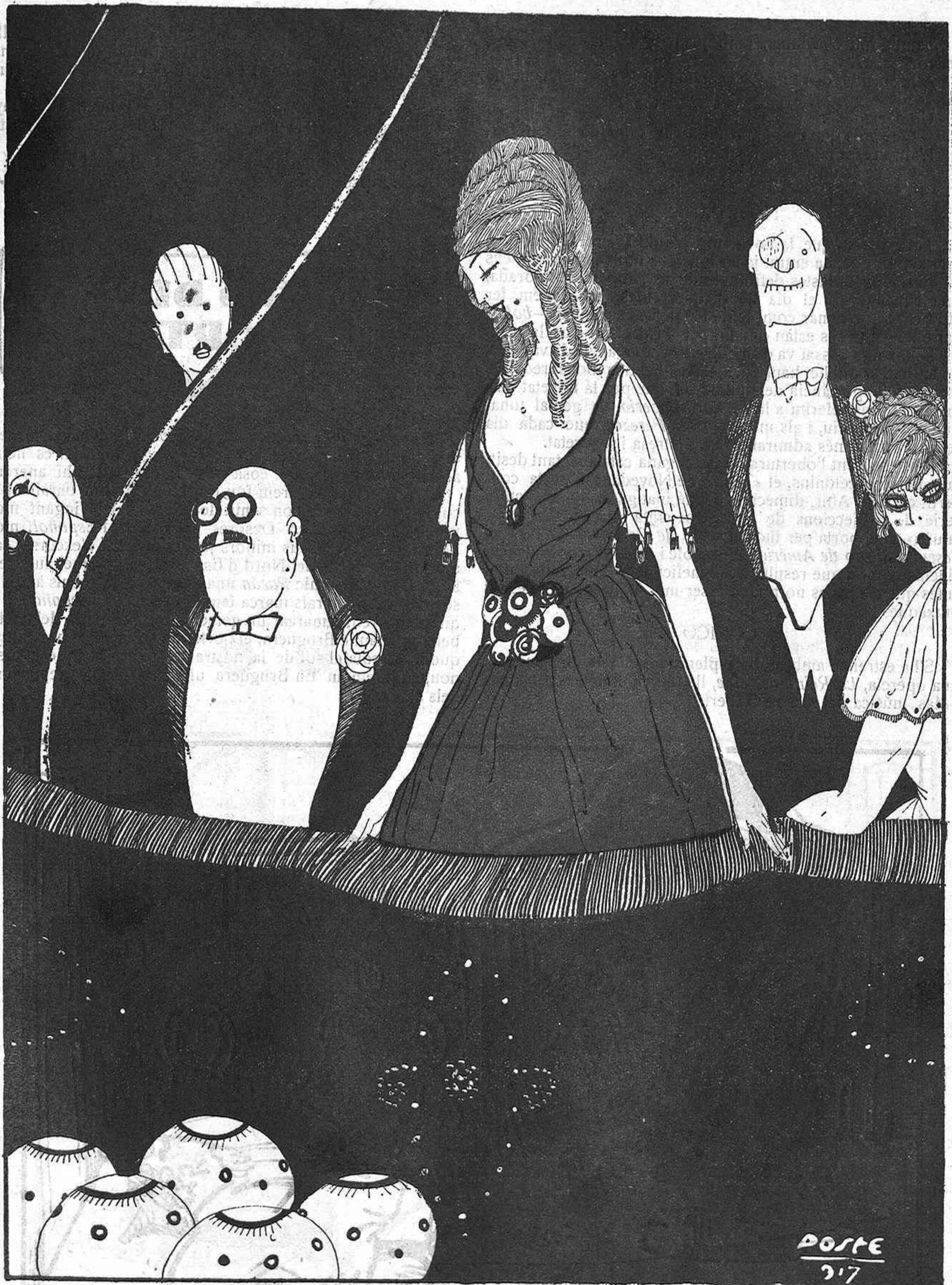
TÍVOLI

Una companyia de sarçuela i opereta dirigida pel simpàtic i popular primer tenor còmic Anselm Fernández és sempre una garantia d'èxit.

Per això degué veure's el «Tívoli» tant concorregut el dia de l'inauguració.

En la funció de tarde's representaren les aplaudides sarçueles *La Madre del cordero* i *La moza de mulas*. Ambdues produccions foren perfectament interpretades.

I a la nit, la triple Romo, el baríton Rusell, la senyoreta Lloró i demés companys obtingueren un senyalat triomf amb *Bohemios*, d'En Vives, i amb *Aurea, la viuda alegre*. La més festejada fou la senyoreta Romo, que va ficar-se tot seguit els morenos a la butxaca, mercès a la seva veu exquisida i a les artístiques maneres de cantar de que fa gala.

DESPRÉS DE LA REPRESENTACIÓ

— T'ha agradat, l'obra, papà?
— Què't diré! . . Hauria preferit el final una mica més
humà.

També fou ovacionat, amb justícia, el mestre director, senyor Caba.

A la sortida, dos fulanos comentaven la seva manera de dirigir:

Un d'ells deia:

—Què vols que't digui? A mi no'm caba de fer el pès.

L'altre responia:

—Doncs és un director bastant *caball*!

NOVEDADES

Tot esperant que la nova empresa de Teatre Català que, segons notícies, ha entrat ja en funcions molt activament, ens proporcioni les llistes definitives de la propera temporada, que s'inaugurarà el dia 20 d'aquest mes, no podem fer altra cosa que donar compte de les petites actualitats—*bolos*, gaire bé—que ens estan donant per a entretenir-nos la gana.

Diumenge passat va despedir-se la companyia de varietés, de la qual el públic haurà de servir-ne dos bons records, més per l'importància dels números que per la novetat dels mateixos. Ens referim a la *Pastora Imperio*, la genial tonadillera i dançatriu, i als meravellosos *Perezof*, que cada dia se'ns mostren més admirables en destresa i seguretat.

I tot esperant l'obertura de la tongada catalana, tant desitjada pels barcelonins, el «Teatro de Novedades» resta convertit en *cine*. Ahir, dimecres degué inaugurar-se una curta serie de projeccions de la famosa cinta estrenada al «Cataluña», que porta per títol *La vida de Cristobal Colón y su descubrimiento de América*. Veritable i *kolossal* aconeteixement cinematogràfic que resultarà a benefici del públic, puix tenim entès que els preus no poden ésser més al alcanç de totes les butxaques.

CÓMICO

S'ha estrenat, amb molta esplendidesa en la presentació, una opereta, *La Reina del cine*, lletra dels senyors Cadenas i Mas, música del mestre Gilbert.

L'obra resulta quelcom esllanguida encara que els llibretistes hi hagin abocat el saler, el pebret i totes les vinagreses. La partitura no és lletja, però s'hi troba a mancar originalitat.

Una artista debutant, la senyoreta Crehuet, se guanya totes les simpaties; té una veu bonica i canta amb gust i distinció.

Foren també aplaudits els senyors Ballester i Fuentes.

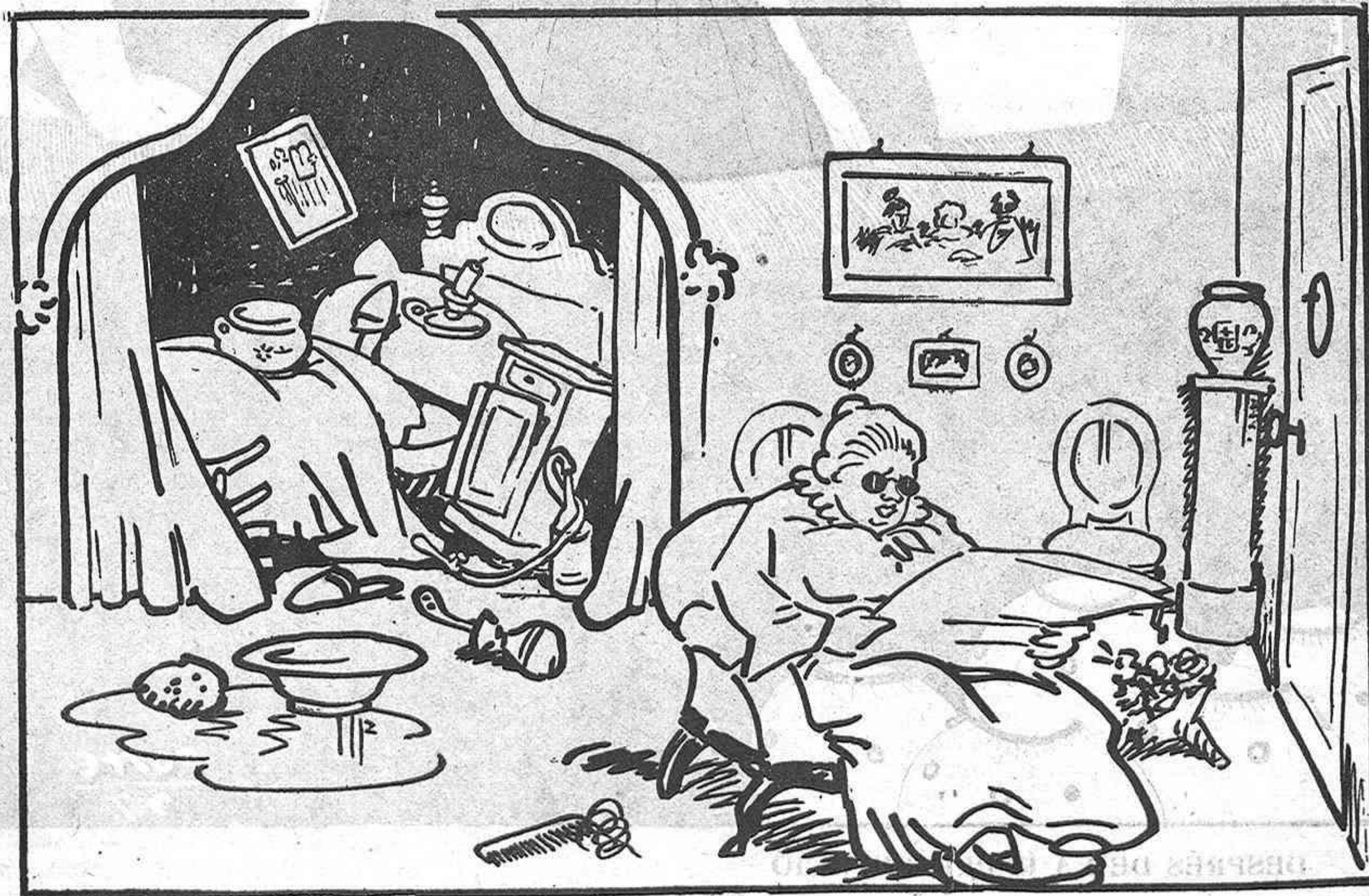
Ah!... i l'escenògraf senyor Castells.

L. L. L.

Diumenge anarem al camp del *España*. Hi havia torneig de fut-bol i encara que això dels torneigs a nosaltres no'ns acaba de fer el pès, era cosa de passar la tarde i hi anarem.

Lo primer que veurem fou l'*Inter* i l'*Atlètic* barallant-se com dos gats (en el bon sentit de la paraula), i jogant molt rebé. Guanyà l'*Inter*. Després vingueren l'*Español*, molt fluixet, perquè els seus millors jugadors estan d'excursió cap a les platges reials del Nord d'Espanya (en les que augurem al nostre guapo amic *Pacán* una pila de cors robats amb les seves ulleres naturals marca familia Armet), i l'*España* en el que poguerem remarcar un gersei color gris-perla del nostre benvolgut amic Bruguera, el porter més simpàtic i bon minyó que hi ha sota el sol de la nostra terra. Amb aquest gersei nou, augurem an En Bruguera una pila d'èxits deportius i dels altres.

La senyora Reparada,
quina dòna més deixada!

ESQUELLOTS

Bueno, doncs jogaren els vermells i els blau-blancs i aquests darrers se quedaren verds, lo que vol dir que perderen.

Aleshores tornaren els internacionals (perquè això és un anar i venir de jugadors que esparvera) i jogaren amb els del *Uni*, que encara són vius, gracies a Déu, i que portaren an En López i un parell més com a reforç, no'ls hi valgué el reforç perquè entre els blanc-verds i el referee, que era una cafetera russa els feren perdre per 2 a 1. Els acompanyem en el sentiment.

I finalment vingué el darrer partit (tot arriba an aquest món) *Inter-Espanya*. S'ha de fer constar que en aquests torneigs els partits duren mitja horeta, s'escursa i s'estreny (ai!) el camp i els jugadors queden reduïts a set que's reparteixen com els dona la gana.

Doncs bé, feren el darrer partit i tornarem a veure el gersei d'En Bruguera i fins i tot un goal fet per En Segarra molt maco que'ls donà la victoria, fou lo únic perquè totes les empentes no'ns interessaren poc ni gaire, lo mateix que lo que vingué després que foren exercicis escolars i altres coses que'ls del Ateneu Obrer de les Corts (que eren els organitzadors a favor de llurs escoles), ja'ns dispensaran però no'ns hi fiquem..

Amb això faríem punt, però ¿com no dedicar quatre mots als nostres nedadors? Seria injust.

Diumente feren unes curses que devien ésser de neófits perquè no'n coneguerem cap. Després water-polo en el que'l C. N. A. pegà panadera per dos cops al C. N. B.. Què hem de fer senyor Solé? i després salts i més salts.

A Gracia també corregueren al matí els de l'espardenya i guanyà En Prat, cosa natural. Com que ha sigut sempre home de llet, vaquer, vaja.

HIP

L'Inspecció general de Emigració anuncia que ha sigut aixecada la prohibició d'emigrar, i que en conseqüència els espanyols que vulguin ja poden anar-se'n a Amèrica o allà on els convingui.

Ve-t'aquí una recomanació inútil.

No cal que'ns l'aconsellin l'emigració.

Perquè—qui més aviat, qui més tard—tots els súbdits d'En Dato pensem fer-ho.

Sucesos a la via pública.

«Ayer, al pasar por la calle de la Culebra, fué atropellada por una tartana, una señora llamada...»

I qui li feia passar, pel carrer de la Culebra?

No hi passarà mai el Gallo, no tingui por!...

Crida molt l'atenció dels visitadors del Museu Martorell, un magnífic esquelet de ballena, de grans dimensions.

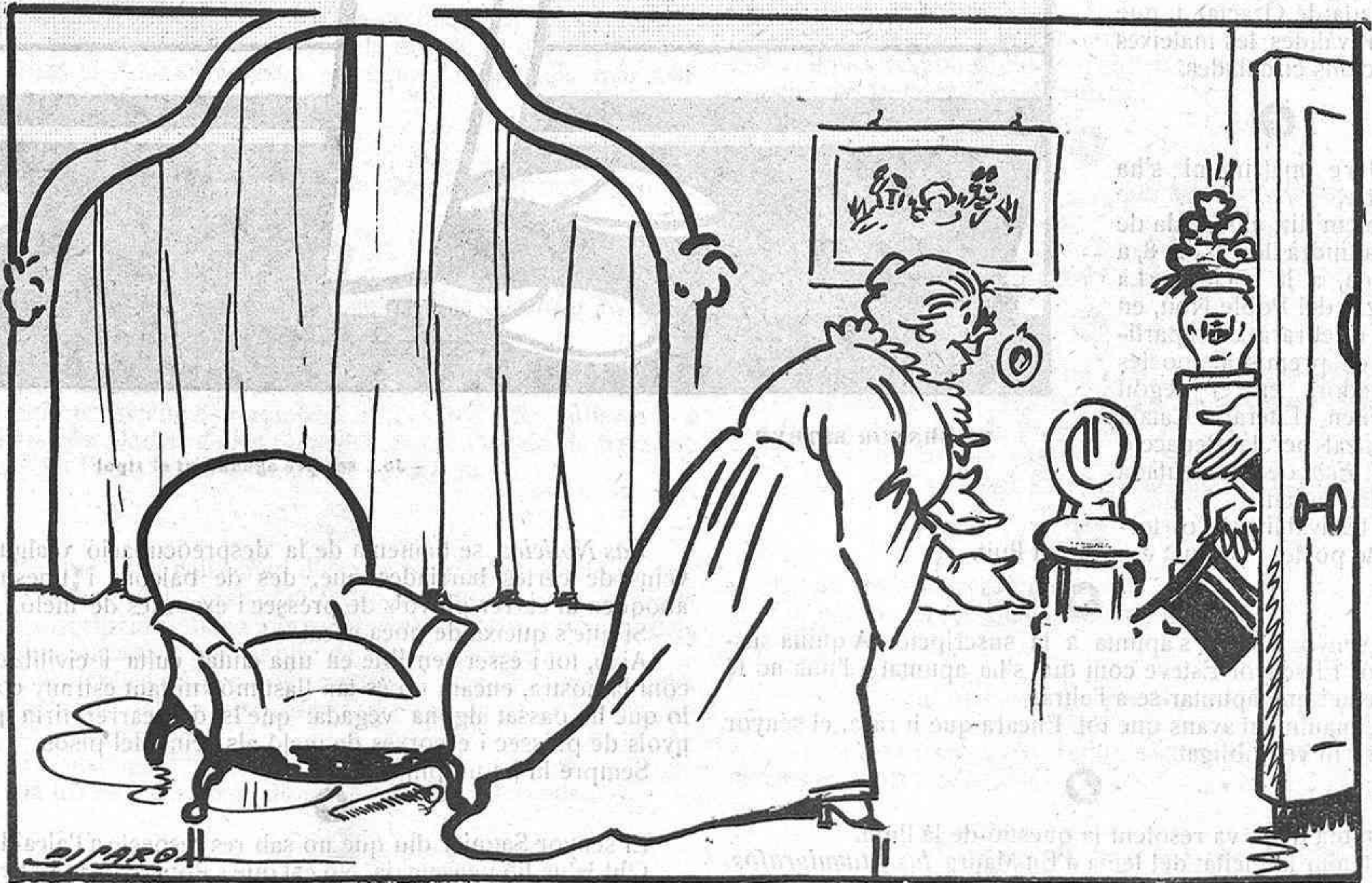
Al contemplar aquella bestia de respecte, amb la seva ossada de 16 metres, un hom no pot menys d'exclamar:

—¡Maliatsiga els peixos grossos, que sempre s'hagin de menjar els xics!...

Els fornars, els angelicals fornars i flequers de Barcelona, anuncien un pròxim i nou augment en el preu del pa.

I la Junta de Subsistencies?

Per ara bona, gracies!

Quan la brutícia ha tapat, diu que «tot està arreglat!»

Ha anunciat el senyor Governador que des del dia 1.º d'aquest més queda aixecada la «veda».

Això és una ironia, senyor Matos.

¿Per què alçar-nos la veda sabent que tantes coses ens continuen vedades?

NOTES DE CASA.

Invitacions rebudes: Del «Orfeó Gracienc» per a assistir als actes anunciats en son hostatge per al mes de setembre. De «La Nueva Juventud Catalana» (aixís; castellà i tot) per a assistir als balls de un envelat aixecat a Sant Gervasi.

Mercès a tots.

La «Festa de la Poesia i de la Música» que devia celebrar-se el dia 13 d'agost passat, i que tingué que ajornar-se degut a la vaga general darrera, ha acordat la Comissió Organitzadora de dita festa, que tingui lloc el dia 9 del corrent mes de setembre, a les quatre de la tarda, en l'hostatge social del «Orfeó Gracienc», carrer Bretón de los Herreros, números 34 i 36 (barriada de Gracia) i que siguin vàlides les mateixes invitacions circulades.

Altre matrimoni s'ha tractat...

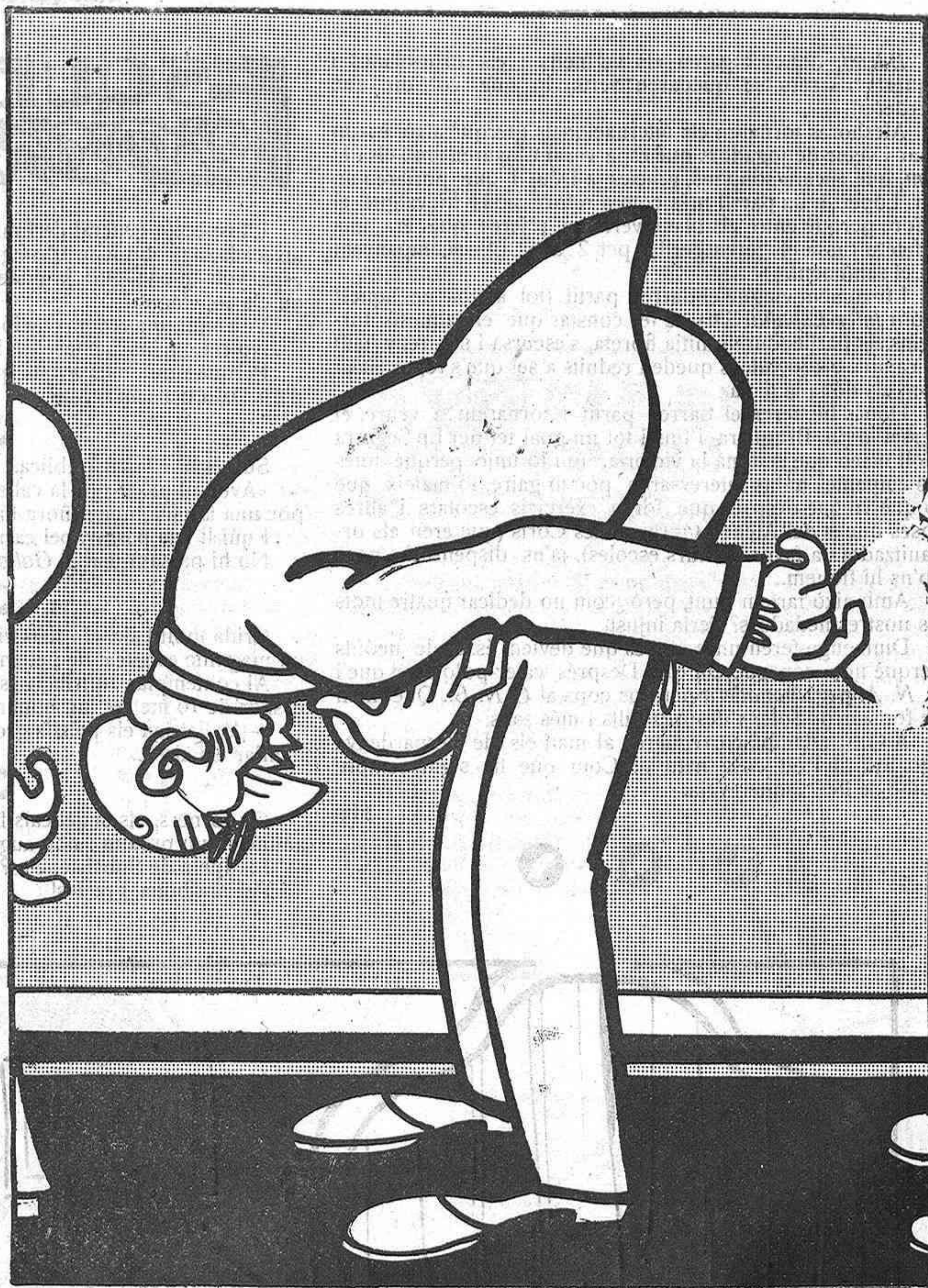
Volem dir: altra festa de poesia tindrà lloc el dia 8, a la tarda, a la societat «La Alianza» del Poble Nou, en que's celebrarà el repartiment de premis als poetes guanyadors en el segon Certamen Literari Català organitzat per la Redacció de *El Eco* de l'esmentada popular entitat.

El festival literari o «torneig de poetes» promet ésser molt lluit.

El senyor Esteve s'apunta a la subscripció. A quina subscripció? El senyor Esteve com que s'ha apuntat a l'una no té més remei que apuntar-se a l'altra.

L'equanimitat avans que tot. Encara que li raca, el senyor Esteve s'hi veu obligat.

Sembla que's va resolent la qüestió de la llum. Ja tenim la meitat del lema d'En Maura: *luz y taquígrafos*. Lo dels taquígrafs no porta tanta pressa. Per la falta que fan en aquests moments!

EL SENYOR ESTEVE

— Jo... sempre aguantant el tipul

Las Noticias, se lamenta de la despreocupació d'alguns veïns de certes barriades que, des de balcons i finestres aboquen al carrer pinyols de préssec i escorxes de meló.

Si que's queixa de poca cosa!

Això, tot i ésser sensible en una ciutat culta i civilitzada com la nostra, encara no és tan llastimós ni tant estrany com lo que ha passat alguna vegada: que'ls del carrer tirin pinyols de préssec i escorxes de meló als veïns del pisos.

Sempre hi ha un pitjor!...

El senyor Sagnier diu que no sab res respecte a l'alcaldia. Oh! Ja'ns ho pensem, ja. No cal que's dongui importància.

OBERTURA DE CAÇA

—Ja's pot matar de tot, ara?
—Si's posa a tret ral.

Llegeixo la primera gacetilla de un diari:
«La Delegación de Hacienda no ha hecho para hoy ningún señalamiento de pago.»
Ella fa bé.
D'això se'n diu donar bons exemples.
Es lo que hauràn de fer aviat tots els espanyols.

Ni pagant-lo a pès d'or, no podem adquirir carbó d'aquí poc temps.

Ens ho ha notificat ja la carbonera del barri.
Davant d'aqueix conflicte no'ls queda als pobres sinó una solució: fer-se'l ells mateixos.
No saben com se fabriquen les brases de carbó?
Quan no hi hagi censors ni llàpiços rojos els ho diré.

Sàpiguen els veïns que encara no disposen de la cèdula nova, que tenen temps de treure-la fins demà dia 7.

Això si no concedeixen un nou plaç per als que s'hi arroncen.

Que'l concediràn.
Perquè, en aquests temps de subsistències i de circumstàncies, qui més qui menys tot-hom s'hi arronça quan se tracta de pagar.

En quasi tots els diaris s'hi llegeix una gacetilla de pago que comença dient:

«Las mujeres pàlidas, ojeras y tristes...»
I un hom no gosa continuar llegint, perquè's creu que és qüestió de sicalipsis i aqueixes dones pàlides, ulleroses i tristes són *Dames de les Camelies*, conseqüència de haver-se passejat l'altra tarde pel Passeig de Gracia.

Posem en coneixement dels nostres estimats llegidors que la nostra germana gran *La Campana de Gracia*, ha obert una subscripció pública a favor de les víctimes paisanes dels darrers successos amb motiu de la vaga general.

Són moltes les persones caritatives que s'han presentat a la Redacció del popular setmanari i han donat ja la seva almona i el seu nom.

La subscripció restarà oberta durant alguns dies.
Ja ho saben els barcelonins de bons sentiments.

Alguns veïns de Gracia que tenien organitzats grans festeigs amb motiu de l'aplaçada festa major, han decidit no

celebrar-los i destinar els quartos recaudats a engruixir la subscripció iniciada a favor de les víctimes paisanes.

Molt ben pensat!
Aqueixos sensats veïns de la simpàtica barriada mereixen un premi.

Al «Tivoli» anuncien en uns grans cartells una obra de *autores locals*. Però, a veure si d'una vegada acabem amb això: què vol dir *autores locals*? Creiem que els al·ludits no ho haurien de permetre. O és que tots plegats volem fer-nos l'il·lusió de que vivim a Gratallops?

En la darrera sessió de la Junta de vocals associats va haver-hi molt pocs assistents.

—Com és que hi ha tant poca gent?—preguntava En Durán.

—No ho estranyi—li responia el secretari—si pensa en la calor i en les responsabilitats d'aqueixes sessions, tot seguit *endevinarà* aqueixa *fuga de vocals*.

En Benet i Colom per ara, o que nosaltres sapiguem, no ha fet cap declaració política.

Si que trigarà a arreglar-se tot això!
Com no'ns tregui d'apuros En Sagnier!

Uns estiuejadors visiten un poblet molt miserable:
—Ai, senyorets!—exclama el rector.—Aquest poble no pot ésser més pobre de lo que és.

—I com ho fan per viure?
—Miri, molt senzill... Ens deixem diners els uns als altres.

En un restaurant econòmic.
Un parroquià tot menjant els postres:

—Moço!
—Digui.
—Ja n'esteu ben segur que aquest formatge és de Gruyère?

—Jo li seré franc... Els forats són de Gruyère, però lo demés és fet al Poble Sèc.

ARTRITISMO · REUMA · GOTA PIPERAZINA DR GRAU

El mejor disolvente de los uratos
Acepta de las vías urinarias
Cálculos nefríticos
Reuma articular
Nefritis
Tifus
Gota

UROMETINA
LAMBIOTTE HERMANOS
Sin morfina - Urotropina - Hexametileno tetramina - Formina

PÍDASE
folleto expli-
cativo. Muestras
a los señores médicos
Agte. gen.: S. NAVARRO
Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

Parque de Barcelona

Elegant centre de recreacions

Noves atraccions de gran acceptació

¡Totes les nits

concerts per la BANDA MARTINENSE

Gran Cassino - Esmerat servei de Café
Restaurant - Coberts de 5 a 7 ptes.
Balls moderns de Saló

PÍDASE EN TODAS PARTES

LICOR BREA MÚNERA

CONTRA

- CATARROS
- TOSOS-BRONQUITIS
- EXPECTORACIONES
- ASMA Y DEMAS AFECCIONES DEL
- APARATO RESPIRATORIO

LABORATORIO MÚNERA
CASA FUNDADA EN 1875
BARCELONA

El millor remei per a curar el
ESTRENYIMENT CRONIC
I evitar les seves fatals conseqüències és el

LAXOL AMARGOS

Preciós regulador de les funcions gastro-Intestinals
Purgant vegetal suau-Laxant perfecte-Depuratiu sens rival
27 anys de gran èxit. - Proveu-lo i vos en convencereu
De venda en les principals farmacies

GUILLERMO PATTBERG

Importador de Maquinaria de toda
clase, Hierro, etc. :: Fabricante
de Guarniciones para Oardas

Teléfono 634 - Direc. tel.: Pattberg
Cortes, 649, ent.º BARCELONA

**CALÇATS FINS
I ECONÓMICS
DE TOTA MENA**

LA FRANCO ESPAÑOLA
ESCUDELLERS, 25
BARCELONA

MENSAJERO BARCELONÉS

ESCRIPTORI PÚBLIC

S'admeten cartes en llista

Repartiment de cartes, circulars, esqueles i petits paquets

Avisant-nos per telèfon es passen a recollir a domicili, cartes i petits paquets per a on convingui

Places del Beat Oriol
i del Pi, núm. 10

TELÈFON A 4499

ESTEVE RIERA

Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA D CANALETES 911

TELÈFON A. 2766

BARCELONA

Refectorium

Brasserie

Pâtisserie

Gilleries

Rambla del Mig, 36-38

:: Telèfon A 4646 ::

MARQUILLAS
DE
AHORRO
DOMÉSTICO
VALE
0'25

MARCA REGISTRADA

AL PÚBLIC

Se recomana a les senyores que colleccionen cupons-regalo, demanin en tots els establiments on se surteixin i amb preferencia en tendes de Comestibles i Ultramarins el Cupó particular del comerciant el qual se pot canviar amb

LA MARQUILLA DE AHORRO DOMÉSTICO

que té un valor real de 0'25 ptes. i es pot comprar i el·legir a gust del consumidor en un sensnombre de Establiments que's detallen en les llibretes o programes al revés d'altres similars

OFICINES: Carrer del Comerç, 21, principal 1.ª

TELÈFON A 4991

Colección Diamante

Obras de los más notables escritores nacionales y extranjeros

VAN PUBLICADOS

1. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie. 2. — Doloras, 2.ª serie. 3. — Humoradas y cantares. 4. — Pequeños poemas, 1.ª serie 5. — Pequeños poemas, 2.ª serie 6. — Pequeños poemas, 3.ª serie 7. — Colón, poema. 8. — Drama Universal, poema, primer tomo. 9. — Drama Universal, poema, segundotomo. 10. — El Licenciado Torralba. 11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie 12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie 13. E. Pérez Escribá. Fortuna. 14. A. Laaso de la Vega. Rayos de luz 15. F. Urreola. Siguiendo al muerto 16. A. Pérez Níeva. Los humildes. 17. S. Rueda. El gusano de luz. 18. S. Delgado. Lluvia menuda. 19. O. Frontaura. Gente de Madrid. 20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos. 21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra. 22. J. M. Matheu. ¡Rataplán! 23. T. Guerrero. Gritos del alma. 24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos. 25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas. 26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra. 27. J. López Silva. Migajas. 28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos 29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos. 30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor. 31. M. Matoses (Orzuolo). ¡Aleluyas finas! 32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes). 33. } A. Flores. Doce españoles de 34. } brocha gorda.	85. José Estremera. Fábulas. 86. E. Pardo Bazán. Novelas cortas. 87. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos. 88. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño. 89. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos. 40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea. 41. } Jacinto Laballa. Novelas inti- 42. } mas. 43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados. 44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos. 45. Charles de Bernard. La caza de los amantes. 46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde. 47. R. Altamira. Novelitas y cuentos. 48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli. 49. R. Soriano. Por esos mundos... 50. L. Taboada. Perfiles cómicos. 51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare. 52. J. Ortega Munilla. Fifina. 53. F. Salazar. Algo de todo. 54. Mariano de Oavia. Cuentos en guerrilla. 55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta. 56. Francisco Alcántara. Córdoba. 57. Joaquín Dicenta. Cosas mías. 58. López Silva. De rompe y rasga. 59. Antonio Zozaya. Instantáneas. 60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire 61. L. Taboada. Colección de tipos. 62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla. 63. Angel R. Ghaves. Cuentos de varias épocas.	64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato. 65. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador. 66. Vital Aza. Pamplinas. 67. A. Peña y Goñi. Río revuelto. 68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios 69. Nicolás Estévez. Calandracas. 70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera. 71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias. 72. J. M. Bartrina. Versos y prosa. 73. F. Barado. En la brecha. 74. Luis Taboada. Notas alegres. 75. Xavier de Montepin. La señorita Tormenta. 76. A. Zozaya. De carne y hueso. 77. X. de Montepin. Muerto de amor 78. Conde León Tolstol. Venid a mí... 79. A. Calderón. A punta de pluma. 80. Enrique Murger. Elena. 81. Luis Taboada. Siga la broma. 82. L. G. de Giner. La Samaritana. 83. Cyrano de Bergerac. Viaje a la luna. 84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana! 85. Ivan Tourguenoff. Hamlet y Don Quijote. 86. A. Pestana (Oale). Cuentos. 87. Angel Guerra. Al sol. 88. T. Dostolewsky. Alma infantil. 89. E. de Amlols. Aire y Luz. 90. L. Garofa de Giner. Valentina. 91. E. de Amlols. Manchas de color. 92. Voltaire. Zadig y Micromegas. 93. M. Ugarte. Mujeres de París. 94. Obras menores de Cervantes. 95. Obras menores de Cervantes. 96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras. 97. Voltaire. Cándido. 98. Goethe. Las amarguras del joven Werther. 99. J. Benavente. Teatro rápido.	100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo. 101. J. León Pagano. La balada de los sueños. 102. A. Guerra. Polvo del camino. 103. Camilo Castello Branco. María Moisés. 104. Graella Deledda. Cuentos de la Cerdeña. 105. Antología taurina 106. Manuel Carretero. La espuma de Venus. 107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino. 108. Eça de Queiroz. La nodriza. 109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra. 110. M. Sarmiento. Así. 111. Felipe Trigo. A todo honor. 112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París. 113. Fray Luis de León. La perfecta casada. 114. Jorge Manrique. Poesías. 115. El Abate Prévost. Manón Lescaut. 116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar 117. J. Givanel Mas. Devocionario poético. 118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero. 119. E. Marquina. Juglarías. 120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte. 121. S. Rusiñol. Hojas de la vida. 122. A. de Lamartine. Rafael.

A DOS REALES TOMO

Per la renovació d'Espanya

Una diada històrica

GRAN LAMINA ARTISTICA

de la primera Sessió de l'Assemblea de Parlamentaris celebrada a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917

Document patriòtic de la memorable Assemblea, propi per a enquadrar i destinada a embellir els salons d'actes de les societats polítiques :: Reproducció d'un admirable quadre al oli, original del celebrat pintor Juli Borrell

Magnífic tiratge en paper mate especial

Preu: UNA pesseta

Aquesta Gran Làmina no's publicarà fins que hagin passat les anormals circumstancies; no obstant, els senyors corresponsals poden començar a formular les seves comandes

BARON DE HOLBACH

DEL AMOR CONYUGAL

LOS ESPOSOS EN LA VIDA PRIVADA. SUS DEBERES, SUS PLACERES LEGÍTIMOS

Un tomo UNA peseta

DOCTOR BEARSON

Eterna luna de miel

SECRETOS DEL LECHO CONYUGAL. CARTILLA HIGIÉNICA PARA LOS RECIÉN CASADOS

Un tomo UNA peseta

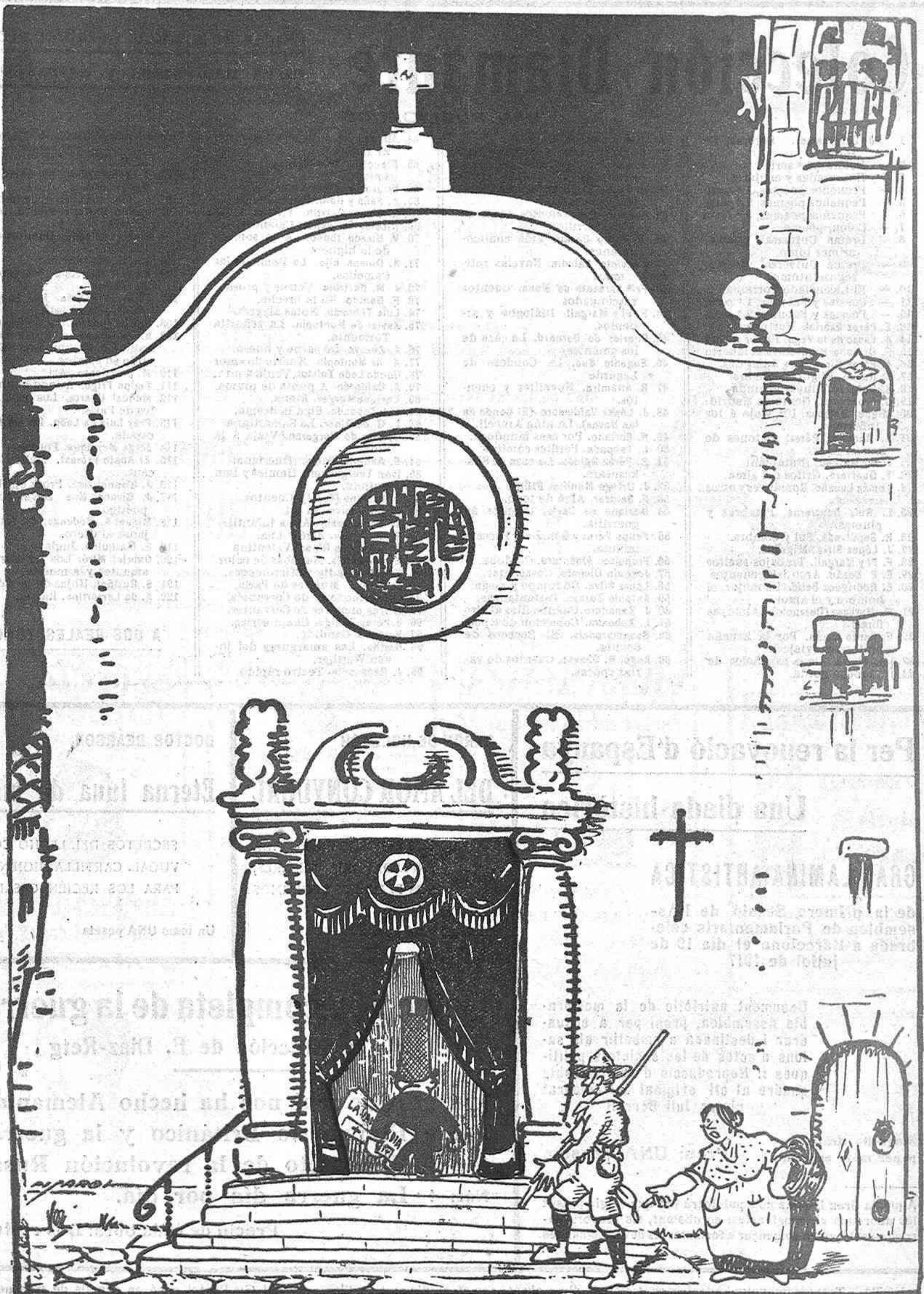
Colección completa de la guerra

Bajo la dirección de E. Diaz-Retg

- Núm. 1 ¿Que mal nos ha hecho Alemania?
- Núm. 2 El imperio Británico y la guerra.
- Núm. 3 El secreto de la revolución Rusa.
- Núm. 4 La guerra día por día.

Precio de cada obra: Dos reales

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, además, un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

LA BONA DÓNA I EL BOY-SCOUT

— Mira, noi, que ensenyas la ceba!...